

بررسی پاسخ به برخی درمانهای بوی بد دهان (هالیتوس) در بیماران مراجعه کننده به دانشکده

دندانپزشکی رفسنجان

استاد راهنما: دکتر ابوالقاسم شهاب احمدی

نگارش: سارا عرب

شماره: ۲۸۶

چکیده

مقدمه:

بوی بد دهان (halitosis) به حساس درونی پس از استنشام تنفس فرد گفته میشود که معمولا باعث خجالت فرد شده میتواند بر روابط و عملکرد اجتماعی وی تاثیر داشته باشد. بوی بد دهان یک مشکل عمده در بین بیماران مراجعه کننده است، به طوری که در برخی پژوهش ها، سومین علت مراجعه به دندانپزشکی بعد از پوسیدگی و بیماری های پریودونتال شناخته شده است. هالیتوزیس مشکلی است که به لحاظ تبعات روانی- اجتماعی و به ویژه درمان پزیر بودن آن (علیرغم بی اطلاعی بسیاری بیماران) اهمیتی بالا دارد و لذا بر آنیم با انجام پژوهش حاضر به بررسی میزان درمان پزیر بودن آ در بیماران مراجعه کننده به دانشکده پزشک رفسنجان بپردازیم.

مواد و روش ها:

از بین ۶۳۵ بیمار بزرگسال مراجعه کننده ۴۱ نفر دارای بوی بد دهان بودند که پرسشنامه ای برای ایشان تنظیم شد و آموزش بهداشت، درمانهای ترمیمی و جرم گیری در این بیماران در کاهش بوی بد دهان مورد بررسی قرار گرفت.

یافته ها:

شیوع هالیتوزیس در مراجعه کنندگان دانشکده دندانپزشکی رفسنجان ۶٪ بود و ۳۱.۷٪ از بیماران علت مشکل خود را میدانستند. ۵۳.۶٪ دارای جرم و ۵۸.۶٪ دارای پوسیدگی مستعد به گیر غذایی بودند. بعد از آموزش بهداشت ۶۸.۳٪ از بیماران کاهش بوی بد دهان را گزارش کردند. پس از ترمیم پوسیدگی های مستعد به گیر غذایی و جرم گیری به ترتیب در ۷۰.۸٪ و ۷۶.۵٪ از بیماران بوی بد دهان کاهش پیدا کرد و رابطه رعایت بهداشت با تحصیلات معنی دار بود ($p < 0.05$)

نتیجه گیری:

با توجه به نتایج بدست آمده به نظر می آید که آموزش بهداشت، درمان پوسیدگی های مستعد به گیر غذایی و جرم گیری میتواند عامل کاهش بوی بد دهان باشد و با افزایش تحصیلات بیمار توجه بیشتری به آموزش های بهداشتی داده شده نشان میدهد.

واژگان: بوی بد دهان، بیماری های پریودونتال، بیمار بزرگسال